

Sygn. akt II KK 369/16

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Plóciennik

na posiedzeniu bez udziału stron

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 grudnia 2016 r., z urzędu

w sprawie **R. B.**

skazanego z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 54 § 1 k.k.s.

kwestii dopuszczalności kasacji wniesionej przez Urząd Celny w P.

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 9 lutego 2016 r., sygn. akt IV Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w O.

z dnia 29 października 2015 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2. kosztami postępowania kasacyjnego obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 29 października 2015 r., sygn. akt II K (...), R. B. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 54 § 1 k.k.s., za co na podstawie art. 54 § 2 k.k.s. wymierzono mu karę grzywny w wysokości 500 stawek dziennych, przy ustaleniu jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 9 lutego 2016 r., sygn. akt IV Ka (...), zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że obniżył wysokość jednej stawki dziennej grzywny do kwoty 50 zł, a w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego, bez wskazania zakresu zaskarżenia, wywiódł, bez wskazania kierunku zaskarżenia, Urząd Celny w P. zarzucając, na podstawie art. 523 k.p.k. oraz art. 526 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., „rażące naruszenie prawa materialnego wyrażające się w niezastosowaniu norm prawa karnego skarbowego dotyczących wymiaru kary zgodnie z art. 23 § 3 k.k.s.” W następstwie tego zarzutu skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku „odnośnie wysokości jednej stawki dziennej wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest niedopuszczalna z mocy prawa i nie powinna zostać przyjęta przez Sąd Okręgowy w P..

Mimo braku wskazania we wstępnej części kasacji kierunku zaskarżenia jest oczywiste, że nadzwyczajny środek zaskarżenia wywiedziony został na niekorzyść skazanego. Wynika to z zestawienia treści zarzutu z uzasadnieniem kasacji. Zdaniem skarżącego, Sąd odwoławczy obniżając wysokość stawki dziennej grzywny do 50 złotych rażąco naruszył przepis art. 23 § 3 k.k.s. stanowiący, że stawka dzienna grzywny nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia, co w realiach rozważanej sprawy stanowić miało kwotę 53,33 złotych. Jasne jest więc, że zastosowanie tak wyłożonego przepisu musiałoby doprowadzić do pogorszenia sytuacji procesowej skazanego w związku z koniecznością efektywnego zaostżenia kary. Wywodząc kasację na niekorzyść skazanego Urząd Celny w P. nie dostrzegł jednak, że nie jest uprawniony do dokonania tej czynności procesowej. Zgodnie z art. 523 § 3 k.p.k. kasację na niekorzyść skazanego można wnieść jedynie w razie uniewinnienia oskarżonego albo umorzenia postępowania. Żadna z tych przyczyn w rozważanej sprawie nie zaistniała. W sprawie nie występuje także wyjątek wynikający z art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k., bowiem kasacja nie zawiera zarzutu zaistnienia uchybień przewidzianych w

art. 439 k.p.k. Urząd Celný nie zalicza się także do kręgu podmiotów wymienionych w art. 521 k.p.k., których powyższe ograniczenia nie dotyczą.

W związku z powyższym, zgodnie z art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k., kasację Urzędu Celnego w P. należało pozostawić bez rozpoznania, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć Skarb Państwa.